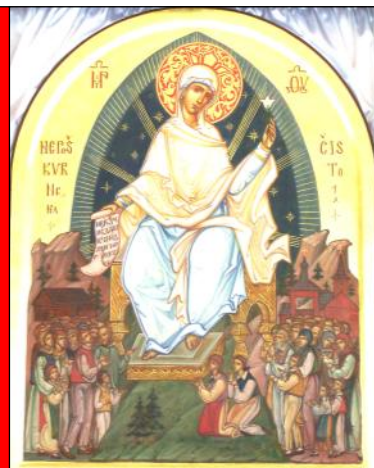

LITMANOVSKÉ ZVESTI č. 12

Aktuality z pútnického miesta - z Hory ZVIR

Marec - Apríl 2013

Milí pútnici, milí čitatelia elektronickej podoby našich Zvestí, všetci Bohom milovaní bratia a sestry v Kristovi.

Februárovou duchovnou obnovou 9. februára, veľkopôstnou večierňou 10. februára a prísny pôstom so slávením sv. liturgie v pondelok 11.2. sme začali na Zvire tohtoročný Veľký pôst, ako čas milostí.

Tak ako na veľkých pútnických miestach, ako sú Lurdy, Fatima, Medjugorie a iné, zimné mesiace sú charakterizované zreteľne menším počtom pútnikov. Je to cítiť aj na našej Hore. Napriek tomu pravidelný program pútnici využívajú v solídnych počtoch.

Po marcovej Fatimskej sobote prišlo na ďalší deň prekvapivo veľa pútnikov na marcovú malú púť. Hlavným slúžiteľom a kazateľom bol o. Peter Borza, ktorý je pedagógom na Teologickej fakulte v Prešove. Bola Krížupoklonná nedeľa. Otec Peter v homílii využil ako historik poznatky z dejín a osvetlil tajomstvo Pánovho kríža.

V sobotu 16. marca bola duchovná obnova a v nedeľu 17. marca pri obi-

dvoch liturgiách prijalo sviatosť pomazania chorých viac ako sto pútnikov.

Kompletné veľkonočné obrady na Zvire neboli. Na Veľký piatok prišlo na Krížovú cestu o 10:30 hod. cez osemdesiat pútnikov. Väčšina obradov bola vo farskom chráme.

Aprílová malá púť bola zároveň nedeľou Božieho milosrdenstva. Hlavným slúžiteľom a kazateľom bol dekan Grckokatolíckej teologickej fakulty v Prešove o. Mons. Peter Šturák.

Aprílovú duchovnú obnovu viedol o. Marcel Pisio.

Na piatu nedeľu po Pasche - o Samritánke horlivo kázal o. Jozef Voskár.

o. Vasil Kindja

Krížupoklonná nedeľ'a

Myšlienky z marcovej duchovnej obnovy

Pohoršenie ničí vzťahy

Vo Svätom písme je mnoho textov, kde je človek vykreslený ako podlý, zlý, nepriateľský a iní sa na ňom **pohoršujú**. Žalmista to vyjadruje veľmi trefne.

Lebo keby mi zlorečil môj nepriateľ, to by som ešte vedel zniesť; a keby sa nado mňa vyvyšoval ten, čo ma nenávidí, azda by som sa pred ním skryl. Ale ty, človeče, ty si predsa mne roveň, môj dobrý známy, ba dôverný priateľ. S tebou ma spájal veľmi nežný zväzok; v sprievode sme kráčali Božím domom. Žalm 55, 13-15

Nám, ľudom diabol kladie jednu zo svojich najnebezpečnejších a najzradnejších pascí. **Je to pohoršenie**. Obeťami pohoršenia sa stáva nespočetne veľa kresťanov. Má za následok narušenie vzťahov a prehlbovanie už existujúcich konfliktov.

Mnohí kresťania kvôli zraneniam, ktoré im pohoršenie spôsobuje, nedokážu efektívne naplniť plán, ku ktorému ich Boh povolal. Dôvodov na pohoršenie je nekonečne veľa, rovnako ako vzťahov, či už zložitých alebo bezproblémových. **Tí, na ktorých nám najviac záleží, nás dokážu najviac zraniť**. Čím viac od ľudí očakávame, tým viac nás môžu sklamať.

Ježiš jasne povedal, že **nie je možné žiť na tomto svete bez toho, aby sme sa nestretli s pohoršeniami**. Väčšina kresťanov je však šokovaná a zmätená, keď k niečomu takému dôjde. **Myslíme si, že sme jediní, komu bolo ukrivdené**. Takáto naša reakcia spôsobuje, že sa stávame náchylnými zapustiť koreň horkosti a zatrpknutosti. **Na pohoršenia preto musíme byť pripravení a vyzbrojení**. Naša **reakcia na ne** rozhoduje o našej budúcnosti.

Slovo „pohoršiť“, pochádza zo slova *skandalon*. Toto slovo pôvodne označovalo **časť pasce**, do ktorej sa umiestňovala návnada. Vyjadruje kladenie pasce s návnadou inému do cesty. V Novom zákone často predstavuje nepriateľovu pascu. **Pohoršenie je nástrojom, ktorý diabol používa na uväznenie ľudí**.

Bez ohľadu na to, ako k pohoršeniu došlo, môžeme všetkých pohoršených ľudí rozdeliť do dvoch hlavných skupín: tí, ktorým sa stala krivda a tí, ktorí *veria*, že sa im stala krivda.

Otvorenými pre pohoršenie sa stávame, ak od ľudí, s ktorými máme nejaký vzťah, vyžadujeme nejaké správanie. Čím viac očakávame, tým viac nás ľudia môžu zraniť a tým väčšiemu pohoršeniu môžeme prepadnúť.

Keď nás niekto zraní, staviame si hradby. Chceme ochrániť naše srdce a predísť ďalším zraneniam a ranám.

Ak nám naozaj niekto ublížil, máme právo byť pohoršení?

Dve starozákonné osoby dávajú nám novozákonným ľudom, ktorí poznáme Ježiša, príučku. Jozef Egyptský, Jakubov najobľúbenejší syn po všetkých príkrostitiach od pokrvných bratov povedal: „*Vy ste síce snovali proti mne zlo, ale Boh to obrátil na dobro...*“ Gn 50, 20

Len málo ľudí zažilo také zlé zaobchádzanie, aké utrápil Jozef od svojich bratov. Nebolo by to až také bolestivé, keby sa k nemu takto zachovali jeho *nepriatelia*. Ublížili mu však jeho vlastni *bratia* - jeho telo a krv. Jeho rodina, ktorá ho mala povzbudzovať, podporovať, chrániť a starať sa o neho. Môže existovať horšia zrada ako tá, ktorú zažil Jozef?

Prečítaj príbehy Gn 37 - 48).

Druhou postavou je kráľ Dávid vo vzťahu s prvým kráľom Izraela Saulom.

Prečítaj príbehy 1 Sam 16 - 31

Akí sú dnes otcovia a vodcovia?

Pre mnohých súčasných vodcov je Boží ľud len nástrojom na naplnenie ich vlastných vízií namiesto toho, aby víziu chápali ako prostriedok na službu ľuďom.

Saul sa tiež tešil z Dávidových úspechov, až kým nezačal vnímať, ako ho môže **Dávidova popularita ohroziť**. Okamžite na Dávida zanevrel, zbavil ho všetkých privilégií, ba dokonca usiloval o

jeho smrť.

Dávid nechcel zabiť Saula **aj napriek tomu, že Saul zavraždil nevinných ľudí a mal v pláne zavraždiť aj jeho.** Rozhodol sa, že vykonanie pomsty nechá na Boha.

Koľkí z nás dnes máme také srdce ako Dávid? Hoci dnes už nezabíjame skutočným mečom, používame iný meč - jazyk. „Smrť i život je v ruke jazyka“ (Prís 18:21, Roh. pr.).

Cirkvi sa rozdeľujú, rodiny rozpadávajú, manželstvá otriasajú v základoch a láska umiera v paľbe slov plynúcich zo zranenia a zúfalstva. Pohoršili nás priatelia, rodina, vodcovia a **my bez váhania bodáme slovami naostrenými zatrpknutosťou a hnevom.**

Dávid nielenže zvyšok Saulovej rodiny nevyhubil, ale dal im aj pozemky, jedlo a potomstvu prideliť čestné miesto pri kráľovskom stole. **Bol by tohto schopný pohoršený človek?** Napriek tomu, že Dávid bol odmietnutý človekom, ktorý mu mal byť otcom, Dávid mu zostal verný dokonca aj po jeho smrti. **Je ľahké prejavovať oddanosť**

vodcovi alebo otcovi, ktorý ťa miluje a stará sa o teba, ale dokázal by si to aj vtedy, keby sa ťa tvoj vodca snažil zo všetkých síl zničiť? Rozhodol by si sa hľadať Božie srdce a konať Božiu vôľu, alebo by si plánoval pomstu?

NAJVIAČ DUCHOVNE NARASTIEME V TÝCH NAJŤAŽŠÍCH SKÚŠKACH POHORŠENIA - V TÝCH, NA KTORÉ SME NEBOLI PRIPRAVENÍ.

Duchovne rastieme v období ťažkostí, nie v období pohody. Na našej ceste s Pánom sa vyskytnú problematické úseky. Nemôžeme sa im vyhnúť. Musíme im čeliť, pretože **sú súčasťou procesu,** v ktorom sa stávame dokonalými v Pánovi. Ak sa rozhodneš, že pred nimi budeš utekať, vážne poškodíš svoj duchovný rast. Ježiš sa naučil poslušnosti vďaka tomu, čo pretrpel. Peter sa naučil poslušnosti vďaka tomu, čo pretrpel. Pavol sa naučil poslušnosti vďaka tomu, čo pretrpel.

A čo ty? Naučil si sa niečo? Alebo si zostal chladným, tvrdým, zatrpknutým a nenávisným. Potom si sa nenaučil poslúchať.

Je pravda, že **narazíme na pohoršenia,** ktorými prejsť pre nás nebude jednoduché. Budeš sa musieť cez ne boriť, aby si opäť získal slobodu. Vďaka tomuto procesu však duchovne narastieš a dospeješ.

Stáva sa tiež, že **ma odhadli správne. Vtedy priznám chybu a poprosím ich o odpustenie. Ešte raz si zopakujme: priniesť zmierenie znamená pokoriť sa.**

**JE DÔLEŽITEJŠIE POMÔCŤ PADAJÚCEMU BRATOVÍ,
NEŽ DOKÁZAŤ SI SVOJU PRAVDU.**

Pomazanie chorých

Veľkopiatočná Krížová cesta

Aprílová malá púť

Profesor Peter Šturák prišiel na Zvir z medzinárodnej konferencie v Prahe, ktorej obsahom bol vzťah medzi históriou a teológiou. Zjednodušene pútnikom v úvode kázne vysvetlil, že II. vatikánsky koncil okrem mnohých iných vecí chcel a chce pomôcť veriacim ľuďom zorientovať sa v zmätku nových myšlienkových prúdov.

Potom povedal o skúsenosti istého Kanadana, ktorý bol na Slovensku v deväťdesiatych rokoch. Obdivoval vieru nášho ľudu, ale upozornil, že bude konfrontovaná tak, ako u nich. Pán z Kanady sa raz pri pohľade z mrakodrapu zamyslel nad tým, ako je to možné, že náš svet ešte napreduje pri všetkej zlobe, ktorú ľudstvo produkuje. Odpovedal si na to sám, že je to len vďaka nesmiernemu Božiemu milosrdenstvu.

Pokračoval s konštatovaním, že sme sa stretli na tomto svätom mieste na Hore Zvir preto, aby sme sa zamysleli, či môže byť v radostnej zvesti evanjelia niečo krajšie, ako radosť z Božieho milosrdenstva.

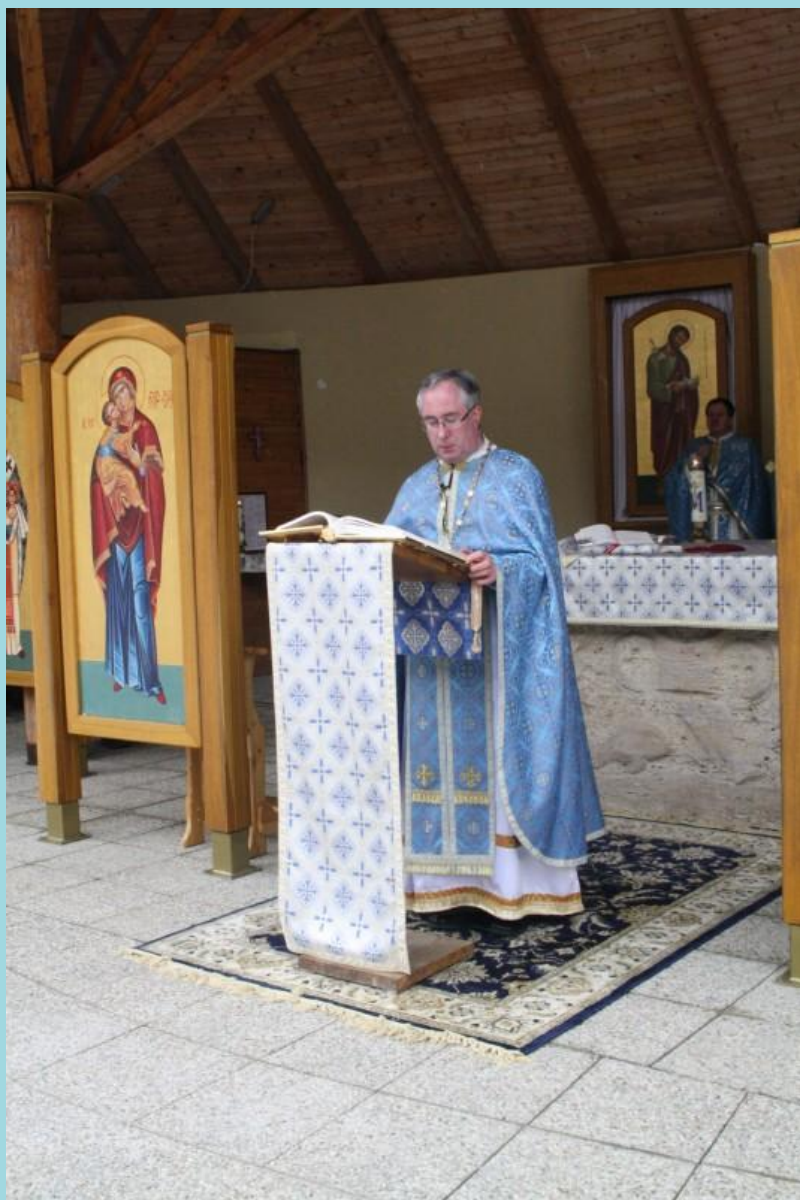
Na postavách štyroch apoštolov poukázal na štyri postoje voči Božiemu milosrdenstvu.

Judáš chodil tri roky s Ježišom. Jeho srdce však zapredalo Ježiša. Ako je to možné? Aj keď bol blízko Krista, vnútorne sa od neho vzdľaloval. Bol to proces, ktorý vyvrcholil v zrade. A jeho srdce nebolo disponované prijať Božie milosrdenstvo. Vieme, ako to skončilo. Aj v našich životoch môže začať vzdľalovanie sa od Krista nenápadne. Až môže človek dospieť k tomu, že nepotrebuje Božie milosrdenstvo.

Apoštol Peter – vyvolený, premenovaný, predpovedané trojnásobné zapretie. A stalo sa. Peter tri razy zaprel najväčšie milosrdenstvo. Ale Peter vidí v pohľade Krista milosrdenstvo. Ježišov milostivý pohľad ho bolí. Ale život si neberie. Naštartoval sa a potom posilňoval vo viere. Peter spláca milosrdenstvo Krista svojou mučeníckou smrťou. Koľkokrát sme zradili Božie milosrdenstvo?

Tomášovo srdce odhaľuje dnešná evanjeliová stať. Pochybujúci, neveriaci. Vloží ruky a vyzná pred Ježišom a ostatnými – Pán môj a Boh môj. Tomáš nebol pri prvom stretnutí so vzkrieseným Kristom, ale až pri druhom – aký veľký význam má spoločenstvo. Vystríhajme sa samospasiteľnej viery. Naopak, povzbudzujme sa vzájomne vo viere (osobitne v roku viery).

Srdce Jáno: Ján bol pri všetkom dôležitom. A iba on bol pod Krížom. On, ktorý spočíval na hrudi Pána, ktorý bol miláčikom Krista – vydržal. Prosme Pána, o srdce Jána, aby sme boli čo najbližšie k Božiemu milosrdenstvu. A aj keby bolo Tomášovo pochybujúce, či Petrovo zapierajúce, len nech nie je Judášovo, lebo toto už nie je disponovateľné prijať Božie odpustenie...

Myšlienky z aprílovej duchovnej obnovy

Na ceste do Emauz...

Každý z nás už má nejaké skúsenosti s duchovnou obnovou, s modlitbou – skúsenosti dobré aj menej dobré. Možno aj od tohto krátkeho času nič zvláštne nečakáš, máš svoj rytmus, ktorý si nastavíš a hoci by sa čo dialo, tak to s tebou nepohne....

Máš skúsenosti s modlitbami, s odpustami...ale máš naozaj skúsenosť s Bohom? Tento čas je tu nato aby si stál pred Bohom a nechal Boha aby konečne mohol hovoriť...Nech ti povie riešenie pre tvoj život, nech on riadi...iste je to ťažké dovoliť Bohu aby to robil, lebo všetci sme zvyknutí že si ten svoj svet riadime sami, si zvyknutí rozhodovať, riešiť.... ale ako chceš potom počúvať, čo hovorí Pán? Ako premôžeš všetky tie starosti, ktoré so sebou všade nosíš?

Ak je stretnutie s Bohom, či už cez modlitbu alebo Eucharistiu alebo nejakú sviatosť len takým čímsi formálnym v živote človeka a len zriedkakedy, tak potom je to naozaj problém....Potom budeš mať naozaj čo robiť aby si sa dokázal modliť.....stíšiť.....počúvať Boží hlas....rozjímať o Božom slove....Modlitba sa nedá vystrihnúť zo života kresťana....musí to byť súčasť....

Možno mnohí práve kvôli tomu že sme viac zapojení do života cirkvi tak sa už modlíme po čase ako profesionáli....možno aj vediete nejaké modlitby...nejaké modlitbové spoločenstvo...ale stretávaš sa tam so svojim osobným Pánom a Spasiteľom Ježišom Kristom???

Skúsme teda aj teraz dať naozaj tento čas Bohu, zrieknuť sa svojho postoja všetko riadiť, riešiť.... Nechaj Boha nech vstupuje a nech mení to čo je zlé v tvojom živote, nech uzdravuje to čo je choré....Čo by si vlastne chcel aby Boh zmenil? Najdôležitejšie je aby si Bohu dovolil zmeniť aj to s čím sa nechceš chváliť...alebo to, čo vieš, že nie je dobré a nedovoľuješ mu to zmeniť.... Čo ešte stále schovávaš pred Bohom?

Rozmýšľaj čím si žil v poslednej dobe....akou situáciou prechádzaš....čo ťa ťaží....čoho sa má Boh dotknúť počas týchto okamihov modlitby...

Lk 24, 13-35 Evanjelium o emauzských učeníkoch

Celý život človeka a náš život vo viere v Boha je tiež ako jedna cesta. Často však človek v živote vstupuje aj na cestu na ktorú ho Boh nevolá....

Keď slávime Veľkú noc už hneď na Veľký piatok vieme že Ježiš vstane mŕtvych, že to dobre dopadne...že sa to neskončí zle....že príde nedeľa, pondelok – olievačka, tradičné zvyky, jedlá...

Emauzskí učeníci boli v inej situácii, plní zármutku sa vybrali trochu mimo Jeruzalem lebo už toho majú dosť, dúfali že on spasí Izrael....odchádzajú smutní, sú sklamaní. Toto veľakrát prežívame aj sami, každý z nás často jedná na základe vnútorných pohnútok: treskneš dverami, vykričíš sa na mamu, otca, súrodencov, na kolegov....a po chvíli si uvedomíš že to nebolo dobré... a ľutuješ to.

Všimnime si však znova učeníkov na ceste do Emauz.... Idú tam, ale zaujímavé na ich ceste je, že nikdy tam vlastne nedôjdu, vrátia sa z tejto cesty...vrátia sa zmenení... Boh ich vráti z tejto cesty. Doslova utekajú do Emauz, aby sa skryli z toho všetkého, čo sa stalo v Jeruzaleme a Boh ich vráti. Útek nikdy nie je riešením. Útekom sa nič v živote nevyrieši. Oni po tom ako spoznajú Pána, pýtajú sa, prečo nám nehorelo srdce? Prečo mne nehorí srdce?

Alebo sa pýtaj ináč... pri čom mi vlastne horí srdce? Kedy mi naposledy horelo? Možno pri tom, čo ma najviac zaujíma, v čom sa vyznám... Keď ti skutočne zahorí srdce, tak človek má zážitok, ktorý ho drží dlhý čas.... prvýkrát letíš... dostaneš vodičský preukaz... prvá výplata... ale aj zlé veci... hnus po cigarete... po alkohole...

Kedy si sa stretol s Kristom tak, že ťa to dlho držalo? Že si z toho žil dlhý čas?

Učeníci sú smutní....

- keď je človek smutný, našťvaný, sklamaný – nestará sa o nič čo sa deje okolo neho, nezaujíma ho to. Obaja učeníci prežívali ten istý smútok, nevedeli si samy pomôcť. A Pán prichádza aby robil prvý krok pomoci. Ako nepoznaný pútnik sa ku nim pridáva a cestou počúva ich verziu svojho konca...

- pri poslednej večeri sa ich Ježiš pýtal – rozumiete čo som vám urobil? Umyl im nohy, dal im svoje telo a krv ako večný pokrm...

Rozumieš ty plánu spásy ktorý Boh s tebou robí? Prečo im srdce nehorelo? Ježiš nepovie, že sú hlúpi, ale že sú ťarbaví a nechápaví srdcom. Miesto stretnutia je stále srdce. Keď sa nerozprávaš srdcom, tak len hovoríš do vetra....Máš vôbec ešte v srdci miesto pre Pána? Pre toho, kto sedí vedľa teba? Pre svoju rodinu? Pán potreboval vstúpiť do srdca učeníkov, ale najskôr sa museli vyrozprávať a dať zo svojho srdca všetok smútok vonku...

Starozákonný Jób – preklína, sťažuje sa – vykričí všetko zo svojho vnútra a nakoniec, keď dá všetky svoje emócie vonku, začína spoznávať Boha, aký naozaj je, začína ho spoznávať svojím srdcom.

Emócie naozaj klamú človeka a keď si sklamaný zo života, zo známky, z neúspechu, z rodiny – toto všetko ti zakrýva zrak. Všimni si Martu, Lazarovu sestru – Pane keby si bol býval tu, môj brat by nebol umrel... keby, keby... prečo práve ja? sklamané nádeje... hriech je veľkou prekážkou ku Bohu a zvlášť dobrovoľný hriech. A pre svoju služ-

bu a pre naplnenie plánu spásy potrebuje Boh práve ľudí, ktorí poznajú svoj hriech, ktorí sa neboja dať meno svojmu hriechu.

Nijaký pyšný frajer dnes neposlúži svojmu blížnemu, nevolní miesto, nepodá spadnutú ceruzku, nepomôže v kuchyni, okolo domu, staršiemu človeku... A toto všetko je dôsledkom našej výchovy, výchovy tam, kde si vyrastal – doma v rodine, ale ešte aj skôr predtým, od prvej chvíle... či chceli rodičia naozaj teba alebo nejaké iné dieťa... či ťa prijali alebo trpeli? Toto všetko Boh chce uzdravovať v mojom i v tvojom živote.

Keď sa Pán pýta Petra – máš ma rád? Peter odpovedá a je zarmútený, že sa Ježiš trikrát pýta, ale to že Peter zradil je dôsledok nedostatku lásky. Si zranený nedostatkom lásky, a preto často zradíš, a tak ako Petra, aj teba chce Pán uzdravovať práve láskou, chce ti ju dať a tým ťa uzdraviť. Kým toto uzdravenie neprežiješ, tvoje srdce bude síce fungovať, ale len ako pumpa na krv pre telo, ale nikdy nie ako zdroj lásky. A bez lásky nedokážeš rozdávať. Odpustenie je tiež darom. Nikdy preto nečakaj, kto urobí prvý krok, stále buď prvý v odpustení a neodpúšťaj falošne.

Ježiš vyčíta učeníkom, že nedokážu pochopiť čo hovorili proroci....vyčíta im že ich vnútro sa stavia proti tejto pravde. Nedokážeš pochopiť, že cez kríž a utrpenie prichádza spása. Ak rozmýšľaš len ako človek, tak nie je možné aby si to dakedy pochopil.

Ako sa na utrpenie pozerá svet? A ako sa to chápe dnes? Nikomu nie je príjemné byť chorý, slabý... kdesi naboku, či na konci radu... Svet ti ponúka iné vzory, iné modely úspešných ľudí, ktorí si všetko môžu dovoliť. No takéto zmýšľanie, a to už vidíme veľmi silno aj dnes, pokazí človeka. To nie je len fráza. To je smutný fakt. Kazi to vzťahy ľudí a takisto aj vzťah človeka k Bohu. Prečo sa Boh ujíma biednych? Lebo bohatí sa ich nikdy nezastanú. Kým nemáš skúsenosť stretnutia sa s postihnutým mladým človekom, ktorý nemôže všetko robiť tak ako ty, dovtedy neveríš, že to aj tak niekto žije...

A často tak chceme mať všetko zabezpečené, aby sme neboli závislí na iných a časom človek sa chce stať a nezávislý aj na Bohu. Viac ti na ceste ku Bohu pomáha to, čo nemáš ako to všetko, čo máš. Práve cez moje slabosti ma Boh posilňuje.

Rozjímaj – v čom som dobrý? Aké sú moje silné stránky? Lebo práve v tom budeš najviac pokúšaný v čom si dobrý.

Pri čom ti teda horí srdce? Lebo učeníci práve toto vidia ako problém....Prečo nám nehořelo srdce? Keď hovorí Boh, jeho slovo má moc meniť tvoj život. A tu prichádza situácia ktorej sa povie lámanie chleba, keď už naozaj ide do tuhého... už to nie je žart.

Všimnime si, že Ježiš sa tvári, že ide ďalej a učeníci ho prehovárajú, aby zostal. Boh dovolí toto urobiť človeku, že človek si doslova sám žiada, aby Boh zostal s ním. Koľkokrát si o to už prosil, pred skúškou, pred vyšetrením u lekára, pred čímisi dôležitým... Bože buď pri mne, zostaň so mnou....

A Pán ostáva s nimi, láme chlieb a necháva sa spoznať. Tak ako Ježiš lámal chlieb, tak ho už nikto nikdy nebudelámať. On lámal a rozdával samého seba. Slávime Eucharistiu, sprítomňujeme obeť, ale rozdáva sa sám Kristus. Ale je tu ešte jedna dôležitá vec ktorú si musíme pripomenúť. Ježiš predtým ako začal pri poslednej večeri s lámaním chleba urobil čosi dôležité – umyl im nohy – gesto pokory a služby.

Sláviť Eucharistiu máme predovšetkým v službe druhým ľuďom. Možno to znie čudne, ale čo môže byť krajšie, keď žena - matka naozaj slúži svojej rodine, stará sa....rozdáva sa práve cez túto službu starostlivosti. Ak by muži, otcovia naozaj takto slúžili, tak potom by bolo málo krčiem na svete, lebo by vedeli, že ich miesto je doma, pri rodine. Vtedy je to skutočná obeť, keď slúžiš bratom a sestrám, keď sa v službe rozdávaš, aby si v službe a pomoci dokázal rozlomiť samého seba, rozdať sa ľuďom okolo seba.... Všetko, čo robíš, môžeš robiť ako takúto obeť, ako dar lásky – ako umývanie nôh, ako rozdávanie sa, ako Eucharistia. Ak toto nepochopíme, zbytočne sa budeme hnať do chrámov, tváriť sa že je nás ešte dosť, a pritom tento svet z našich skutkov nespozná Boha.

V tú hodinu vstali a vrátili sa do Jeruzalema a svedčili ako sa stretli s Pánom.

Náš život nekončí na konci liturgie, ani v dôchodku, celý život si stále nanovo posielaný svedčiť do Jeruzalema, svedčiť tomuto svetu, svedčiť ľuďom o Ježišovi, o tom že si sa s ním stretol a hoci tvoje srdce bolo tvrdé, Boh ťa neodmietol, prijal ťa, vypočul, očistil a posilnil na ďalšie svedectvo.

Ty musíš vydať svedectvo, lebo nikto druhý to za teba neurobí.... Ty si sa stretol s Kristom a on spolu s tebou lámal chlieb... preto ty máš svedčiť. Boh ti stále dáva šancu k tomu, aby si ho spoznal, aby si sa vrátil z cesty smútku, z cesty beznádeje, aby si sa vrátil z toho úteku, na ktorý si sa vydal, lebo útekou sa v živote nič nevyrieši.

Nedeľa o Samaritánke

Otec RNDr. Jozef Voskár mal kázať pred rokom na Hore Zvir, práve na nedeľu o Samaritánke. Nevyslo to. Preto povedal tento rok, že si „Samaritánku nenechá ujstť“. S jeho príslovečným akcentom, výrečnosťou, bohatstvom myšlienok, a predovšetkým s ohňom Svätého Ducha v srdci, predniesol povzbudivú homíliu v nedeľu 28. apríla. Z jeho slov vyberáme:

Dnešné evanjelium, je jedným zo spôsobov, ako treba evanjelizovať. Potrebujeme ísť do rozvráteného sveta. Ohlasovať evanjelium nielen od ambonu, ale všeci a všade. Kristus ukrižovaný a zmŕtvychvstalý je jedinou záchranou pre tento svet.

Za totality si štátni cirkevní tajomníci želali, aby mal kňaz iba dve cestičky - z fary do chrámu a z chrámu na faru. Ale to by bol omyl. Viera nie je súkromná vec. Ježiš jasne povedal, aby sme išli do celého sveta a ohlasovali evanjelium. On sám prišiel preto, aby vydal svedectvo pravde.

Za totality bol každý horlivý kňaz nejakým šikanovaný od preloženia na iné pôsobisko až po odňatie štátneho súhlasu. A tak sme mali kňazov traktoristov, vodičov, robotníkov...

Koľko je dnes bludu okolo nás a vo svete (názory, rôzne ťahy, machinácie, ohľupovanie, manipulácia). Homosexuálne manželstva s možnosťou adopcie deti. To je ohavnosť. Všetky civilizácie zakapali na skazenej morálke. (Toľko na úvod.)

Ježiš prišiel a porušil všetky konvencie. Začal sa rozprávať so Samaritánkou. Bol prirodzene smädný a využil to, aby sa dotkol vnútorného smädu ženy. Žena je v šoku. Ty, Žid, si pýtaš vodu odo mňa ženy a ešte Samaritánky? Ježiš odhalil jej hriešny život a ona postupne odhaľovala Ježišovo tajomstvo (Žid, Pán, Mesiáš, Kristus...). Nakoniec Samaritánka zatúžila po živej vode. Od úžasu, že objavila Mesiáša, utekala do Sycharu a bola ohlasovateľkou radostnej zvesti o tom, že našla Mesiáša...

Prečo ste dnes tu na Hore? Aby ste si prehĺbili vieru, ale sa aj nadchli za ohlasovanie evanjelia vo svete. Pravda Ježišových slov je taká silná, že by nás to malo nadchýnať. Ján Pavol II. prišiel s termínom nová evanjelizácia. Spoločným menovateľom všetkých evanjelizácií je HORLIVOSŤ. Tak ako sv. Pavol. Bol ochotný za Krista urobiť doslova všetko...

Bratia a sestry, nech prideme dnes z tejto Hory a nech na nás vidia, že sa s nami stal duchovný zázrak.

Ježiš putoval každý deň. Neštítal sa ísť ani tam, kde sa na tom pohoršovali farizeji a mýtnik Zachaj, hriešnici a iní mýtnici...)

Kam by dnes Ježiš všade išiel? Do krčiem, na štadióny, kde je vandalizmus, do rozvrátených rodín, všade, kde je veľa duchovnej biedy...

Ježiš vstupuje do bahna, zloby sveta, aby ho zmenil svojou láskou, objatím milosrdenstvom...

Foto: František Arendáč, o. Vasil Kindja, Ivana Oravcová, internetové stránky.

Obsahovo a technicky spracoval: o. Vasil Kindja

Text neprešiel jazykovou úpravou..